

זה הדבר

زوهدبرج ZO HADEREKH

גיליון 29, 24 ביולי 2019

מפלגה אבודה עמיר פרץ ואורלי לוי-אבקסיס מכינים את הקרקע לכניסת העבודה לממשלת הימין

להחלפת השלטון הרע והבאת תקווה לעם ישראל". מאוחר יותר הבהיר את עמדתו ומסר: "לא נשב עם נתניהו. נקודה". למי להאמין? לעמיר פרץ של יום חמישי או לזה של מוצ"ש? האם נתניהו הגזען יהיה לפתע "כשר" (כמובן, בהשגחת הברד"ץ והמפלגות החרדיות), אם וכאשר בקומבינה כלשהי ילבין היועץ המשפטי את פשעיו, או יתמהמה בהגשת כתב אישום?

אגב, פרץ לא לבד. כל "הגוש" היה שם: אהוד ברק, יאיר לפיד, פרץ וגם לוי-אבקסיס – כל אלה כיהנו כשרים בממשלות ביבי או חברו לקואליציה בראשותו. גם הגנרלים בדימוס החברים בכחול-לבן שירתו את מדיניות הכיבוש והדיכוי של העם הפלסטיני בממשלות נתניהו השונות. מפלגת העבודה עצמה חברה לממשלות נתניהו בעבר, ובראשות גבאי ניהלה מגעים מתקדמים לכניסה לממשלה רק לפני כחודשיים. כהונתו של איש הליכוד לשעבר אבי גבאי ומצעו האנטי-חברתי נסתיימו בתבוסה היסטורית עבור מפלגתו של דוד בן גוריון.

לעניין זה שייכים גם דבריה של ח"כ שלי יחימוביץ' (הנוטשת כעת את הספינה הטובעת) כיו"ר מפלגת העבודה. למרות שזוהתה כאשת שמאל. זכורות אמירותיה, לפיהן היא "בוודאי אינה רואה במפעל ההתנחלויות חטא ופשע", או כי "מפלגת העבודה מעולם לא הייתה מפלגת שמאל". כשספגה ביקורת על כך, לעגה בארסיות למבקריה בשמאל העקבי: "התגלה שאיני עומדת בדרישות המסדר הפוסט-ציוני שמקיים את פגישותיו בתא הטלפון שבבילעין". בכך התמצתה התייחסותה של יחימוביץ' למאבק בכיבוש.

דבר טוב אחד לפחות הולידה הלהטוטנות הפוליטית והאידיאולוגית של מפלגת העבודה ושל העומד כעת בראשה: לא ניתן לטפח לגביה שום אשליה. אין ככוונתה לקדם מהלך משמעותי לשלום אמת עם הפלסטינים ולסיום הכיבוש. היא גם נטולה כל בסיס ערכי למלחמה בקפיטליזם הניאו-ליברלי. המסר עבור כל מי שחפץ בחלופה לשלטונו הכושל של נתניהו הוא חד: שומר נפשו ירחק ממפלגת העבודה – היא אבודה.

יו"ר העבודה החדש-ישן, ח"כ עמיר פרץ, התייחס במוצ"ש (20.7) לביקורת שנמתחה עליו בעקבות החיבור לסגנית יו"ר "ישראל ביתנו" לשעבר אורלי לוי-אבקסיס. הוא הבהיר כי יישב עם נתניהו רק כאשר יחליט היועץ המשפטי לממשלה שלא להגיש נגדו כתב אישום. "לא נשב עם נתניהו כל עוד יש לו כתב חשדות מעל ראשו, אין סיכוי. אם היועץ המשפטי לממשלה יזכה אותו, נשב איתו. אם לא, לא נשב איתו", אמר פרץ בשיחה עם חדשות ערוץ 13.

בעניין החיבור ללוי-אבקסיס, הבהיר פרץ כי נדרש להכריע "בין סיכוי לנצח לבין הפסד בטוח". "החלטתי לתת סיכוי לנצח. התחייבתי בפריימריז, לאורך כל מערכת הבחירות שלי, לנסות ולעשות מאמץ להביא מצביעים מהליכוד. מעולם לא הסכמתי שהדיונים בישראל סביב המצב החברתי יהיו עדתיים. אנחנו בעד מאבק מעמדי ולא עדתי", מסר. מסבר, כי פרץ מתכוון לנהל "מאבק מעמדי" מספלי הקואליציה של הימין הקיצוני בראשות הניאו-ליברל נתניהו – רק "לאחר זיכוי", כמובן.

לדברי פרץ, הפנייה למצביעים בימין מגיעה בניסיון להרחיב את הגוש. "אנחנו מפלגה שמשלבת מאבק על הדגל החברתי והמדיני, אני לעולם לא אקפל את הדגל המדיני. תמיד כשהיה תהליך שלום, הייתה צמיחה. אנחנו נהיה מפלגה שתיתן גיבוי לכל תהליך שלום". מהו אותו "דגל מדיני"? כמובן שפרץ אינו מגלה דבר או חצי דבר. העיקר שיהיה "תהליך". האם צירופה למפלגתו של לוי-אבקסיס שצמחה באחת המפלגות הגזעניות בתולדות המדינה, "ישראל ביתנו" של אביגדור ליברמן, ושתמכה ב"חוק הלאום" הידוע לשמצה, בחקיקת עונש מוות לפלסטינים וב"חוק הנכבה" – הוא ביטוי נוסף לאותו "דגל מדיני"?

ביום חמישי (18.7) פורסם ב"הארץ" כי במהלך המו"מ לאיחוד שניהל עם מרצ, התנגד פרץ לדרישתה להתחייב לא להיכנס לממשלת נתניהו. אחרי הפרסום התייחס פרץ לסוגיה בטוויטר וכתב: "לא נשב בממשלה של נתניהו תחת כתב אישום! אין לי כוונה לרוץ לנשיאות. אנחנו מחויבים

מכתבים למערכת

פליטי הכפר אל-מעין

בגלריית "הבית הלבן" בשטח קיבוץ ניר עוז, הנמצאת בבית היחיד שנותר מהכפר הפלסטיני אל-מעין, נפתחה תערוכה חדשה המגוללת את סיפורו של הכפר הפלסטיני שנכבש ונהרס ב-1948. הסביבה ההיסטורית והגיאוגרפית של הגלריה תוצג בין קירותיה ותשמיע את קולם של פליטי אל-מעין, שרובם חיים בח'אן יונס, מרחק 8 ק"מ בלבד לכיוון מערב. אחמד סלמן סקר אבו-סתה הוא נכדו של מקים הבית בו שוכנת הגלריה. בתצלום שפורסם בהזמנה, הוא מצביע לעבר אדמות כפרו מביתו הנוכחי בחאן יונס. הוא רק יכול לומר "אני משם" אך לא לשוב, ואפילו לא לבקר במקום הולדתו. התערוכה היא ניסיון להתגבר על הקיטוע האלים של המרחב באמצעות כוח צבאי.

איתן אפריסיו ברונשטיין, ת"א-יפו

למארגני הפגנות יש זכויות

כפי שפורסם ב"זו הדרך" (10.7), בשבועות האחרונים נשטפים הרחובות ברחבי הארץ בהפגנות ובמחאות: מצעדי גאווה, הפגנות יוצאי אתיופיה, מחאת ההורים, אמנים נגד מפעל הפיס, הפגנות נגד הגזענות בעפולה ועוד. התעוררות זו משמחת. היא מוכיחה כי ישנם כאן אנשים שאכפת להם ושפועלים לשנות את המציאות בה אנחנו חיים.

במסגרת פרויקט דוקורייטס, האגודה לזכויות האזרח מסייעת לרבים ממארגני ההפגנות ואירועי המחאה הנתקלים בקשיים מול משטרת ישראל והרשויות השונות. כך למשל אספה האגודה תיעוד של אלימות משטרתית בהפגנות של הקהילה האתיופית, עתרה בעניינו של חרדי שהותקף, וסייעה להוציא לפועל מצעדים ואירועי גאווה שקיומם עמד בסכנה בגלל דרישות שערורייתיות שהציבה המשטרה. נוסף לכך, היא הכשירה מאות פעילים ופעילות בנושאים מגוונים כגון אבטחה דיגיטלית, תביעות השתקה נגד נשים, תיעוד הפגנות וזכויות מפגינים.

חשוב לדעת שלמפגינים ולמארגנות הפגנות ואירועי מחאה יש זכויות: לא תמיד חייבים לבקש רישיון להפגנה; לא תמיד חייבים להסכים לתנאים שהמשטרה או הרשות המקומית מציבות; מותר לצלם; מותר להשתמש במגאפון; וגם אם נעצרים בהפגנה, יש לעצורים זכויות.

על כל אלה תוכלו לקרוא באתר דוקורייטס, המוקדש לזכויות מפגינות ומפגינים. רוצים לארגן אירוע מחאה וזקוקים ליעוץ? נתקלתם בקשיים מול המשטרה או העירייה? רוצות לשאול ציוד צילום כדי לתעד את האירוע? אל תהססו לפנות לאגודה לזכויות האזרח.

אתר דוקורייטס: <https://docorights.org.il/>

שירלי נדב, רכזת חופש ביטוי ומחאה

האגודה לזכויות האזרח

ניתן לשלוח מכתבים למערכת באמצעות הדוא"ל

zohaderekh@gmail.com

או לחיבת דואר 26205 ת"א-יפו 6126102

דברים בשם אומרם

שום דבר כבר לא מפתיע בממשלת הימין

"סגן שר בממשלת ישראל וכמה חברי כנסת העניקו ערכות אישית למעורב בפרשת הסחר בתינוקות. זאת במסגרת ההליכים המשפטיים בחקירת המקרה שבו נחטפה פגועת נפש לארצות הברית לצורך סחר בעובר שנשאה ברחמה".

(אתר "וואלה", 10.7)

מה זה עניינים בכלל?

"התקשורת הישראלית העניקה סיקור נרחב ל'סדנה הכלכלית' שנערכה בבחריין בימים האחרונים של החודש שעבר, אולם כמעט שלא ניתן במסגרתו פתחון פה לדוברים מהחברה הערבית בישראל. לפי בדיקת יפעת מחקרי מדיה, בסך הכל הוקדשו לאירוע 613 אייטמים, אך מתוכם רק ב-13 היה ייצוג של דובר ערבי כלשהו".

(העין השביעית, 11.7)

עונת המלפפונים של הימין

"עם בוא הקיץ (או ניחוח הבחירות), נוהרים בשמאל הישראלי לתפוס טרמפ על מחאה מזדמנת. הדתה, חוק הלאום, פונדקאות, הכל הולך, לרבות רכיבה כעורה במיוחד על גלי מחאה מוצדקים מאין כמותם, כמו מחאתם של יוצאי אתיופיה".

(איתמר פליישמן, "ישראל היום", 10.7)

קוראי "זו הדרך", הזהירו! דוד אמסלם בשטח

"אני חושב שרוב השמאל השתלט על מוקדי התקשורת במדינת ישראל וזה הלכה למעשה מה שקורה. זו עובדה ואני הולך לתקן את זה".

(שר התקשורת החדש דוד אמסלם, "חדשות כאן", 10.7)

שבת גברים גם יחד

"הרב רפי פרץ ואני שרתנו שירות ארוך ביחד. אני לא עוסק בפיטוריו של הרב רפי ואמשיך ללמוד דף גמרא יומי איתו".

(ח"כ בני גנץ בעת ביקור במרכז הגאה בת"א, 14.7)

מנפלאות הסטארט אפ ניישן

"הסטארטאפ אניוויז'ן הוא אחד המסקרנים שפועלים כיום בישראל, ויכול להתגאות בסיפור צמיחה יוצא דופן. אניוויז'ן היא החברה הבולטת בישראל בתחום הזיהוי הביומטרי, ובפרט בתחום זיהוי הפנים. אניוויז'ן מעורבת בשלטון הצבאי בגדה המערבית, ובמסגרת זו אחראית לשני פרויקטים מיוחדים. הראשון הוא מערכת המותקנת במחסומים שבהם עוברים מדי יום אלפי פלסטינים בדרך לעבודתם בתוך תחומי קו הירוק. המערכת מאפשרת זיהוי מהיר של בעלי אשרה וקיצור התורים. הפרויקט השני של החברה חשאי הרבה יותר, וכולל ניטור פנים גם מחוץ למחסומים, על בסיס רשת מצלמות הפרוסה בעומק השטח, במטרה לבצע מעקב וזיהוי מפגעים. על המעורבות בפרויקט הניטור הזה זכתה אניוויז'ן לאות הוקרה משרד הביטחון 2018. נשיא החברה הוא אמיר קין, מי שניהל בעבר בתפקיד הממונה על הביטחון במערכת הביטחון".

(דה מורקר, 14.7)

האוצר הפך את המוסד לביטוח לאומי לקופה ב' הקרב על כספי העובדים והגמלאים

בממוצע ממערכת הביטוח החברתי מעט בהשוואה לאזרח במדינות הקפיטליסטיות האירופיות. זאת, על אף שכאן משלמים העובדים שיעור דומה משכרם לביטוח הלאומי.

משלמים יותר ומקבלים פחות

מדוח שפרסם המוסד לביטוח לאומי ביוני 2018 עולה, כי בישראל גובה הקצבאות ומספר המקבלים אותן נמוכים. למשל, שיעור מקבלי קצבת הנכות נמוך בהשוואה למדינות החברות בארגון לשיתוף פעולה ופיתוח כלכלי (OECD); גם תקופת הזכאות לדמי אבטלה קצרה מאוד; והתשלום לקשיש סיעודי הוא כשישית מהמקובל במדינות הארגון.

אותו דוח הציג השוואה ממצה של מצב הביטוח החברתי בישראל עם זה במדינות החברות בארגון. מחברו, ד"ר ז'ק בנדלק, מנהל אגף ניהול מידע ואוכלוסין במנהל המחקר של המוסד לביטוח לאומי, הגיע למסקנה כי רמת הנדיבות של הביטוח הסוציאלי בישראל נמוכה מאוד.

בישראל וביתר המדינות הקפיטליסטיות, מתחלק התשלום למערכת הביטוח הסוציאלי (ביטוח לאומי, ביטוח בריאות) בין העובד למעסיק. ברובן חלקו של המעסיק, העומד בממוצע על 19% מהשכר, גבוה מחלקו של העובד, המשלם 12% בממוצע. אך לא כך בישראל. אמנם, חלקו של העובד זהה לממוצע, אבל חלקו של המעסיק נמוך במיוחד (7.5%). כלומר, המעסיקים בישראל משלמים כ-60% פחות מהממוצע במדינות הקפיטליסטיות. אפילו בארה"ב השתתפות המעסיקים גבוהה יותר (8.25%).

המשמעות היא שאנחנו, העובדים, משלמים עבור ביטוחן סוציאלי הרבה יותר מאשר המעסיקים, והמדינה מסייעת לנו מעט מאוד. הכיסוי הסוציאלי שאנו מקבלים מצומצם, אבל עולה ביוקר. בשיחה עם "כלכליסט" בשנה שעברה, סמוך לפרסום הדוח, הסביר סמנכ"ל המחקר של הביטוח הלאומי, ד"ר דניאל גוטליב, כי הפער העצום במידת ההשתתפות של מעסיקים בישראל לעומת המדינות הקפיטליסטיות המפותחות – נובע מהסירוב המוחלט של ממשלות הימין בישראל להעלות את דמי הביטוח הלאומי של המעסיקים.

סירוב זה מונע יצירת ביטוח סיעוד ממלכתי מקיף. לדבריו, הממשלה מתייחסת לביטוח הלאומי כמעין מס, ולא כאל ביטוח חברתי.

לכן היא מחילה עליו את ההתנגדות להגדלת המיסוי כחלק ממדיניותה הניאו-ליברלית. חשוב להוסיף שבישראל, בניגוד למדינות אחרות, מעסיקים אינם משתתפים כלל במימון ביטוח הבריאות של עובדיהם.

גוטליב הסביר כי קצבאות הביטוח הלאומי נמוכות בגלל מדיניות ממשלת הימין. זו, במקום להתייחס לביטוח הלאומי כאל גוף עצמאי השולט בכל הונו, רק "שואבת ממנו כסף". הוא הזהיר כי קיימת סכנה ממשית שתגיע תקופה של קיצוצים תקציביים, וכדי לממן הגדלה של קצבאות כלשהן – יקצצו בקצבאות אחרות.

"בכל פעם ששוקלים להעלות את דמי הביטוח", הסביר, "המעסיקים צועקים ויש להם אוזן קשבת בממשלה". התוצאה היא שבישראל קיים ביטוח סוציאלי שחוק, נמוך וחסר איתנות. זו הבעיה של כולנו, העובדים והגמלאים.

אפרים דויד

המוסד לביטוח לאומי הודיע בשבוע שעבר למשרד האוצר פעם נוספת, כי החליט לבטל את ההסכם ביניהם מ-1980, לפיו "עודפי התקציב" של הביטוח הלאומי מועברים לקופת המדינה. ההסכם נחתם בעיצומו של משבר כלכלי, שלוש שנים לאחר עליית הליכוד לשלטון. את ההודעה שיגר סמנכ"ל הביטוח הלאומי, מאיר שפיגלר, לשר האוצר משה כחלון.

המשבר הנוכחי התעורר למרות הסכם זמני שנחתם בין הצדדים בינואר. מאז, לא חלה שום התקדמות במשא ומתן. במכתב שמסר לשר כחלון, כתב סמנכ"ל הביטוח הלאומי כי הדיון ומתן בין הצדדים "קפא על שמריו, לא הבשיל, ובשורה התחתונה העלה חרס". לדברי שפיגלר, לביטוח הלאומי נגרם נזק בזמן החולף, ולכן הודיע על הפסקת העברת העודפים החל באמצע ספטמבר.

לפי ההסכם משנות ה-80, עתודות הביטוח הלאומי ("קרן העודפים") העומדות על כ-240 מיליארד שקל – מופקדות באוצר, ומשמשות בפועל את התקציב השוטף של המדינה. בביטוח הלאומי חוששים, כי כאשר כצפוי ייחשף בתקציב המוסד גרעון, יסרב האוצר לעמוד בהתחייבויותיו ויעדיף לקצץ בקצבאות. זאת, בדומה למעשי האוצר כעת לגבי גמלאי קרנות הפנסיה הוותיקות.

רוצים שהעובדים יכסו את הגרעון

הממונה על התקציבים באוצר, שאול מרידור, טען בתגובה לדברים ("כלכליסט", 17.7) כי סמנכ"ל הביטוח הלאומי "לוקח על כתפיו אחריות לסיכונים כלכליים אימתניים". מרידור אף הגדיר את שפיגלר "אדם לא אחראי", והזכיר: "לפי פרסום החשב הכללי אנחנו נמצאים בגרעון של אחוז מעל היעד. זה לא מתוכנן ולא נכון. הצעד שעשה סמנכ"ל הביטוח הלאומי הוא צעד לא אחראי. הוא פוגע גם באזרחים באופן ישיר וגם ביעדי הממשלה ובמצב הכלכלי".

מרידור הוסיף: "הביטוח הלאומי הוא חלק מממשלת ישראל, ואם האיום שלא להעביר את הכספים יתממש, ואני בספק אם זה יקרה – הוא יגדיל את הגרעון משמעותית. אף אחד לא היה מוכן לקחת על כתפיו אחריות כזו".

בניגוד לדברי מרידור, הביטוח הלאומי הוא לפי החוק מוסד עצמאי ואינו חלק מהממשלה. נוסף לכך, הביטוח הלאומי אמור לנהל את תקציבו בניתוק מתקציב המדינה, להיות אוטונומי פיננסית ולנהל את ההון העצמי שלו. בפועל מופקדת "קרן העודפים" כולה באוצר, וזה משתמש בכספים אלה למימון התקציב וכלל אינו מחזיק אותם בקרן ייעודית. לכן לביטוח הלאומי אין עצמאות תקציבית והוא תלוי ברצון השר והפקידים הבכירים שעמדותיהם קפיטליסטיות ניאו-ליברליות.

לפי התחזיות הנוכחיות, החל ב-2037 יגדלו הוצאות הביטוח הלאומי לתשלומי קצבאות מעבר לממדי הגבייה. הביטוח הלאומי יהיה אפוא בגרעון ויצטרך להוציא כספים מקרן ההון. אך הקרן בפועל אינה קיימת, שכן הערך שנצבר בה מימן סעיפים בתקציב המדינה השוטף. בביטוח הלאומי חוששים שבמצב זה עלול המוסד לפשוט את הרגל ב-2037. ישנם החולקים על תחזית זו, אבל השאלה המרכזית היא מדוע מתרוקנת הקופה. תמיד "חסר כסף" להגדלת הקצבאות (עבור נכים או קשישים למשל), אף שהאזרח הישראלי מקבל

המוניפסט האקו-סוציאליסטי של ג'ואל קובל ומיכאל לוי

ג'ואל קובל (צילום: מורנינג סטאר)

הנגבים בשל מעשיהן הנפשעים של המדינות הקפיטליסטיות תחת מעטה שקרי של "דמוקרטיה" או "זכויות אדם".

אנו נחושים לבחון את הקפיטליזם כפי שהוא וכפי שהוא פועל. ההשלכות על הטבע ועל המאזן האקולוגי של המשטר הדוגל אך ורק במיקסום רווחים – הן הרסניות. משטר זה חושף את המערכת האקולוגית למזהמים ההורסים את בתי הגידול שהתפתחו במשך נצח, מפזר רעלים מסוכנים וגוזל את החיוניות של הטבע. זאת, אך ורק לשם הצבר ההון.

בכל הנוגע באנושות ובדרישותיה להגדרה עצמית, לקהילתיות הוגנת ולקיום בעל משמעות, מקטין ההון את מרבית אוכלוסיות העולם למאגר כוח עבודה זמין וזול. ההון משליך המונים בצדי הדרך כחסרי תועלת.

משטר ההון הגלובלי חתר תחת כבודן של קהילות רבות באמצעות השלטת האחדה תרבותית, הדוגלת בצריכה חסרת מעצורים ודה-פוליטיזציה. משטר זה הגדיל פערים במבנה הכוח ובעושר לרמות חסרות תקדים בהיסטוריה האנושית.

זאת, בעזרת רשת של מדינות המשרתות את האינטרסים של ההון. הן מושחתות וכפופות, בעוד האליטות המקומיות מקדמות את הדיכוי בשירות אותם אינטרסים. הכל נעשה באמצעות מגוון של ארגונים על-מדינתיים תחת הפיקוח הכללי של המעצמות המערביות ובייחוד של מעצמת העל האמריקאית, כדי לחתור תחת האוטונומיות של הפריפריות ולקשור אותן אל המרכזים הקפיטליסטיים באמצעות חובות בלתי ניתנים לפרעון. זאת, שעה שהן מחזיקות במנגנונים צבאיים ענקיים שנועדו לאכוף את משמעת הקפיטליזם.

אנחנו סבורים כי המערכת הקפיטליסטית הקיימת אינה יכולה להסדיר את עצמה. היא איננה מסוגלת לפתור את המשבר הגובר וההולך. אין בכוחה לפתור את המשבר הסביבתי, כי כדי לעשות כן היא נדרשת להציב גבולות על הצבר ההון – אופציה בלתי מתקבלת על הדעת למערכת הבנויה על הכלל "גדל או מות".

היא גם אינה יכולה לפתור את משבר הטרור וצורות אחרות של התנגדות אלימה, כיוון שהדבר מחייב נטישה של היגיון השליטה האימפריאליסטית. האופציה היחידה שנשארה בידיה היא - להמשיך ולהשתמש בכוח הברוטלי המגביר את הניכור והשותל את הזרע להמשך הטרור ולהמשך הפעולות נגד הטרור. כך מתפתחת צורה חדשה ומרושעת של פשיזם.

בסיכום, המערכת הקפיטליסטית העולמית פושטת רגל מבחינה היסטורית. היא הפכה אימפריה שאינה מסוגלת להסתגל לשינויים, שעצם גודלה חושף את חולשתה. בכל הנוגע בסביבה, המחיר שגובה המערכת הקפיטליסטית העולמית הוא בלתי נסבל לחלוטין. יש לשנותה באופן יסודי ואף להחליפה, כדי ליצור עתיד של קיום בכבוד ובר קיימא.

וכך, שבה בזמננו האכזבה החריפה של רוזה לוקסמבורג: "סוציאליזם או ברבריות!". הברבריות עוטה כעת את מורשתה של המאה שחלפה ומחדשת את פניה בדמותם של האסון הסביבתי, המנגנון של הטרור נגד טרור והניוון הפשיסטי.

אך מדוע סוציאליזם? מדוע להחיות את המילה הזאת, לכאורה, מפח האשפה של ההיסטוריה בעקבות הכישלונות בפרשנותה במהלך המאה ה-20? כי גם אם הוא מוכה ומכורף, הרעיון הסוציאליסטי עדיין מייצג את החלופה היחידה לשלטון ההון. אם יש לנצח את ההון, משימה דחופה כדי להבטיח את

הישרדות הציוויליזציה, התוצאה תהא בהכרח סוציאליסטית. זה המונח המסמל את פריצת הדרך לחברה הפוסט-קפיטליסטית.

אנו טוענים כי משטר ההון אינו בר קיימא באופן קיצוני ומתפתח מתוך הברבריות שתוארה לעיל, ולכן אנו גם אומרים כי עלינו לבנות סוציאליזם המסוגל להתגבר על המשבר שההון יצר במו ידיו. אם בעבר הסוציאליזם לא עשה זאת, הרי שזו חובתנו להיאבק להצלחתו. למרות שהברבריות השתנתה מאז ימיה של רוזה לוקסמבורג, נותר הסוציאליזם החלופה המרכזית בימינו. מסיבה זו אנו בוחרים להגדיר את הסוציאליזם בימינו כאקו-סוציאליזם, ולהקדיש את מרצנו למימוש.

איננו רואים באקו-סוציאליזם סתירה, אלא הגשמה של הסוציאליזם של "התקופה הראשונה" של המאה ה-20, אך בהקשר המשבר הסביבתי של ימינו. כמוהו, הוא נבנה על יסוד הבעלות השיתופית של העבודה, והוא דוגל בפיתוח החופשי של כל היצרנים, או במילים אחרות ביטול ההפרדה של היצרנים מאמצעי הייצור.

אנו מבינים שיעד זה יכול היה להיות מיושם בידי הסוציאליזם ב"תקופה הראשונה", אך לא יושם מסיבות מורכבות מכדי שנוכל למנות כאן את כולן. אם לסכם, מדובר בתת-פיתוח על רקע העיונות של המעצמות דאז. לנסיבות היסטוריות אלה היו השלכות מזיקות רבות על הסוציאליזם, ובעיקר שלילת הדמוקרטיה הפנימית יחד עם העצמת יעדי הפריון, שהובילו לקריסתן של חברות אלה ואף להרס סביבתן הטבעית.

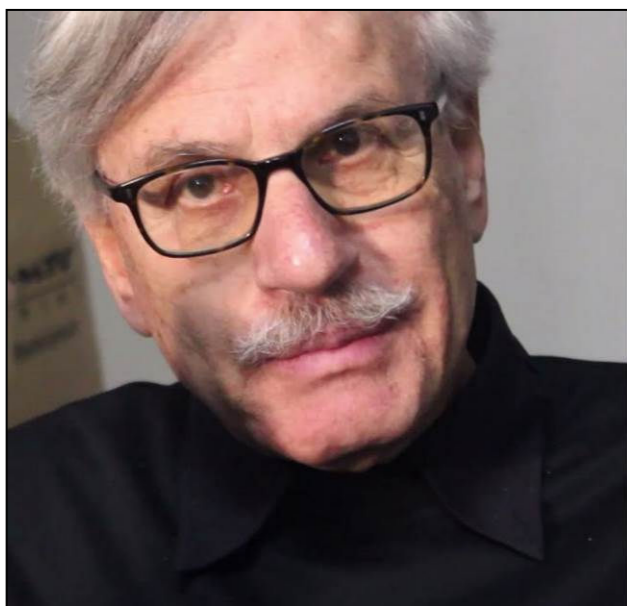
האקו-סוציאליזם נחוש להגשים את מטרותיו של הסוציאליזם "מהתקופה הראשונה", והוא מתנגד להצבת רפורמות קצרות טווח המתעדות "לרפא את חוליי החברה" – כפי שדורשת הסוציאליזם-דמוקרטיה.

הוא יוצא בחריפות אף נגד גישות המקריבות את החברה על מזבח הגדלת הפריון – כפי שנהגו המשטרים הסוציאליסטים הביורוקרטיים. כעת יש לשלב את התפישה הסביבתית בסוציאליזם, מפני שבכוחה לספק את הבסיס להתגברות על המשברים הנוכחיים. יש לקבוע גבולות לגידול הכלכלי כדי להבטיח את הקיימות, אך לא באמצעות דיכוי ומחסור, אלא באמצעות הצבת יעדים איכותיים במקום היעדים הכמותיים השולטים כעת בקפיטליזם.

אל לה, לחברת היצרנים החופשיים המאוגדים, להסתפק בדמוקרטיזציה שלה. עליה להתעקש על שחרור כל האנושות מכבלי ההון – כייסוד וכמטרה. יש לגבור אם כך גם על הדחף האימפריאליסטי, הן סובייקטיבית והן אובייקטיבית. במימוש מטרה זו, חייבים להתגבר על כל צורות השליטה, כולל ובמיוחד אלה הנטועות במגדר ובגזע.

תהא זו חברה עולמית הניצבת בהרמוניה אקולוגית עם הטבע, מצב שאין להעלותו על הדעת בתנאים הנוכחיים. תוצאה מעשית של גישות אלה תתבטא, למשל, בהתרחקות מהתלות בדלקים המאובנים של הקפיטליזם התעשייתי. זה, בתורו, יכול לספק את הבסיס החומרי לשחרורן של המדינות המדוכאות מאימפריאליזם הנפט, תוך מענה הולם להתחממות כדור הארץ, יחד עם מתן פתרון לתחלואי של המשבר הסביבתי.

ראשית איש אינו יכול לקרוא את הצעותינו בלי לחשוב תחילה על השאלות המעשיות והתיאורטיות שהן מעלות. שנית, ניכר עד כמה הצעות אלה רחוקות מן התצורה הנוכחית של

מיכאל לוי (צילום: הומניטה)

העולם, המעוגנת במוסדות והמקובעת בתודעת ההמונים. ברור לכל שיש לפתח ולהתאימן למציאות הקונקרטי, אבל חייבים להביא אותן בחשבון בפרספקטיבה הרחבה שלהן. הפרויקט שלנו אינו לפרש כל צעד ושעל בדרך זו, ואף לא להיכנע ליריב בגלל הכוח העודף שהוא מחזיק. במקום זאת, יש לפתח את ההיגיון של השינוי היסודי ההכרחי כדי לאתגר את הסדר הקיים, ולהתחיל לפתח את צעדי הביניים בדרך למטרה זו.

אנו עושים זאת כדי לבחון לעומק את האפשרויות הניצבות בפנינו, ובמקביל להתחיל במלאכה של הצבת החלופה הסוציאליסטית. אם יש טעם כלשהו בטיעונים שהועלו כאן, מטרתו להפריח מחשבות דומות בכל מקום, ולקדם את הדרכים למימוש מחשבות אלה. על מנת להצליח יש להנביט רעיונות בעקביות על פני כדור הארץ.

אקו-סוציאליזם יהיה בינלאומי ואוניברסלי, או שלא יהיה. עלינו לראות במשברים של זמננו הזדמנויות מהפכניות, שחובה עלינו לאשש ולהביא לכלל מימושו.

תרגם זוהר אלון

קרע בין הקומוניסטים למדורו

על קיומו של קרע בין המפלגה הקומוניסטית בוונצואלה לבין הנשיא ניקולס מדורו נמסר במסיבת עיתונאים שנערכה לפני כשבועיים בבירה קראקס. ראשי המפלגה אמרו כי הופר ברגל גסה מסמך ההסכמות שנחתם בינם לבין ראשי המפלגה הסוציאליסטית המאוחדת שמדורו עומד בראשה.

הקומוניסטים מאשימים את מדורו שאינו מקיים את התכנית למיגור הקפיטליזם ולקידום הסוציאליזם. "שכר העובדים נשחק, מדיניות הרווחה מתפוגגת והממשלה אף פוגעת במאבקי העובדים", נכתב בפנייה רשמית לנשיא. זאת, כאשר בעלי ההון מוסיפים לפגוע בזכויות החברתיות שהושגו במשך שני עשורים. עוד מאשימה המפלגה, שממשלת מדורו אינה מעוניינת לחקור מקרי רצח של מנהיגי איכרים בידי כנופיות ששכרו בעלי אדמות אמידים. "מאחורי המילים הגדולות בדבר 'המהפכה הסוציאליזם' מפזיר ראשי המפלגה השלטת, מסתתרת רפורמות ליברליות והמשך שלטון ההון", סיכמו.

שיחה עם חברת הקונגרס האמריקאית ראשידה טלאיב:

בין דטרואיט לפלסטיין

נשיא ארה"ב דונלד טראמפ עורר סערה בשבוע שעבר כשתקף ארבע מחוקקות לא-לבנות במפלגה הדמוקרטית וקרא להן "לשוב לארצן". זאת למרות ששלוש מהן נולדו בארצות הברית ואחת מהן היגרה אליה כילדה. בדבריו, התכוון טראמפ לאלכסנדריה אוקסיו-קורטז, אילהאן עומאר, ראשידה טלאיב ואיאנה פרסלי. ימים ספורים לפני התקפה גזענית זו, שוחח האתר "ג'קובין" עם ראשידה טלאיב. ב-2018 נבחרה טלאיב (42) לקונגרס האמריקאי מטעם המחוז השישי בדטרויט, משיגן, בתמיכת ארגון הסוציאליסטים הדמוקרטים של אמריקה. עם בחירתה הייתה לאמריקאית ממוצא פלסטיני הראשונה בקונגרס. כמו עמיתותיה אלכסנדריה אוקסיו-קורטז ואילהאן עומאר, גם ניצחונה זעזע את הממסדים הדמוקרטי והרפובליקאי כאחד.

כיצד החלה דרך הפוליטית?

השכונה בדטרויט שבה גדלתי היא בית ל-20 קבוצות אתניות שונות. יש שם ריכוז גבוה של היספנים ואפרו-אמריקאים, וגם צאצאי מהגרים הונגרים ופולנים. לחיות שם – זה כמעט כמו לדפדף בספר היסטוריה. מבחינת, גיוון היה הנורמה, וההיחשפות לדתות שונות ולרקעים שונים הפכה אותי עורכת דין טובה יותר, מאגדת עובדים טובה יותר וחברת קונגרס טובה יותר. כל פינה בעיר דטרויט נוצרת בחובה צמתים חשובים במאבק של התנועה לזכויות האזרח, כמו גם רגעים קריטיים במאבק למען זכויות העובדים באמריקה.

דומה כי קשה מאוד להפריד בין סוגיות של גזענות, זכויות מהגרים וזכויות עובדים במאבקים בדטרויט.

כל הנושאים הללו קשורים בסופו של דבר בצדק כלכלי. העוני בדטרויט גדל והולך. מיד אחרי שעיריית דטרויט

אושרה כניסת מתנגדות הכיבוש

חד"ש שיגרה הודעות תמיכה

לאחר מחאות, אושרה כניסתן של חברות הקונגרס האמריקאית ראשידה טלאיב ואילהאן עומאר לביקור בישראל ובשטחים הכבושים בשבועות הקרובים. לפי פרסומה של נועה לנדאו ("הארץ", 18.7), שקלה המועצה לביטחון לאומי (מ"ל) למנוע מהשתיים להיכנס לישראל בגין תמיכתן בתנועת החרם.

זה"כ איימן עודה ועאידה תומא-סלימאן (חד"ש) קראו לנתניהו לאפשר את כניסת השתיים, ואף שלחו למחוקקות מכתב תמיכה והזמינו אותן לפגישה בישראל. "עומאר וטלאיב מייצגות את דעת הקהל העולמית נגד הכיבוש ובעד עצמאות פלסטינית", כתבה תומא-סלימאן, "הן ימשיכו להשמיע את דעתן בקול רם, בין אם יורשו להיכנס ובין אם לאו. נתניהו, אתה לא יכול להסתיר את הכיבוש. תן להן להיכנס".

יצוין כי סיעת חד"ש היא היחידה בכנסת שבחרה להתייחס לסוגייה זו. זה"כ עודה ותומא-סלימאן גינו את אמירתו הגזענית של טראמפ כלפי חברות הקונגרס, וחד"ש היא היחידה ששיגרה להן מכתב תמיכה נוכח איום איסור הכניסה.

הכריזה פשיטת רגל (2013), קפצו יזמים מגה-מיליארדרים על ההזדמנות. לכאורה, הם "משקמים" ו"מפתחים" את העיר, אבל בפועל גורפים רווחים תוך הישענות על סובסידיה ממשלתית ומסי התושבים. חמדות זו פוגעת באינספור משפחות עובדות. היזמים דוחפים אנשים לעוני כי הם מכריחים אותם לשלם עבור פיתוח פרטי של העיר, אשר אינו תורם לרוב תושבי העיר אלא מעשיר את כיסם של מעטים.

מאות בתי ספר נסגרו בגלל חוסר מימון ציבורי. מערכת החינוך שלנו מוזנחת, אבל כספים ציבוריים מועברים לידיים פרטיות למטרות פיתוח נדל"ני – הרחק מבתי ספר הזקוקים לשירותים.

ואם לא די בכך, 60% מתושבי דטרויט עובדים מחוץ לעיר מגוריהם, בעוד ש-70% מהעובדים בדטרויט אינם מתגוררים בה. נתון זה צריך להדליק את כל הנורות האדומות האפשריות אצל ראשי העירייה, אולם אלה נותנים יד להמשך ההפרטה ומסירת משאבי הציבור לידי אותם בעלי הון.

את מקדמת חקיקה שתמנע מחברות ביטוח להתבסס על דירוג אשראי בקביעת תעריף. מדוע?

אני רוצה לספר סיפור שמשך את תשומת לבי. הכרתי אחות בבית חולים במישיגן, שעבדה בו במשך כ-20 שנה. פרישתה השפיעה על ניקוד האשראי שלה לרעה. לפתע עלה מחיר ביטוח הרכב שלה ב-350 דולר. היא פשוט לא הצליחה להביין: היא נסעה פחות, התגוררה באותו מקום, נסעה באותו רכב, אבל שילמה יותר. סוכנויות הביטוח מאמינות כי ניקוד אשראי נמוך מעלה את הסבירות של אותם אנשים לבצע תביעות הונאה, אבל אין שום הוכחה לכך. הן פשוט מענישות אנשים בשל היותם עניים. על החקיקה ללכת רחוק יותר, כמובן: יש לקבוע איסורים דומים גם לגבי ביטוח בתים.

את ועומאר הפכת מושא לזלזול, משום ששתיכן

נשים מוסלמיות התומכות במאבק הפלסטיני. זה

כואב וקשה, אבל גם מעורר תקווה. האם מגיני

הסטטוס קוו מודאגים שמא ההמונים האמריקאים

יתקדמו לעבר תמיכה בצדק בישראל ובפלסטיין?

כן, אני רואה עוד ועוד אנשים מתנגדים לאי צדק ולאיישוויון. יותר אנשים סביבי מסרבים לקבל את ההצדקה השקרית של "נפרדים אבל שווים" העומדת בבסיס משטר הכיבוש.

אני יודעת שאבותיי נהרגו ונעקרו מאדמותיהם. האם אני רוצה לראות אנשים אחרים נעקרים וסובלים? בהחלט לא! אבל אני רוצה שתהא הכרה בהיסטוריה שלהם, ושבראך יתחוללו תהליכי תיקון וריפוי. אני רוצה שסבתא שלי, שחיה בשטחים הכבושים, תזכה לדעת חופש ושוויון מהם. אני רוצה שבמותה יהיה לה כבוד אנושי. שני העמים צריכים להיות בשלום אמתי וצודק, כי כל יתר הדרכים לא עבדו.

אני קוראת לשחרור פלסטיין כי פלסטינים זכאים לזכויות אדם. כשאני רואה פעילי זכויות שחורים עם חולצות של סולידריות עם הפלסטינים, וכשאני פועלת בשיתוף עם תנועת "בלאק לייבס מאטר" ("חיי שחורים חשובים"), המבקשת להעלות לסדר היום את אלימות המשטרה כלפי שחורים בארה"ב – אני יודעת שמהו טוב קורה.

אני רואה אמריקאים רבים המבינים את מצוקתו של העם הפלסטיני ושואפים לעצמאותו באופן שאינו משפיל את הישראלים אלא מזהה את ממשלת ישראל כאשמה. לכן שומרי הסטטוס קוו אכן צריכים לדאוג.

פורסם במקור באתר ג'קובין

ומנסה "להמיר" אותן. נושא זה הפך רלוונטי בישראל דווקא לאחרונה הודות לשר החינוך הרב רפי פרץ, שקפץ ישירות מימי הביניים אל לשכת השר.

גם "ליברמן" של נורית קידר הוותיקה הוא סרט אקטואלי למדי. סרט תיעודי זה עוסק במנהיג ישראל ביתנו, איש עסקים בעל קשרים מסועפים ומפוקפקים עם בעלי הון בחו"ל ופוליטיקאי גזען ומסית מהזן המסוכן ביותר.

"הסנוניות של קאבול" הוא סרט אנימציה שהושק בפסטיבל קאן האחרון. בדומה לסרט אנימציה אחר בן זמננו, "המפרנסת", גם "הסנוניות של קאבול" הצרפתי מבקש לשרטט את אפגניסטאן תחת שלטון הטאליבן. בירת המדינה מצוירת בסגנון רומנטי, והדמויות משורטטות בקווים פשוטים. אך אלה פשוטות רק למראית עין. העלילה ההפכפכה והמפתיעה מציבה צעירים אינטלקטואלים השואפים לחופש מחשבה מול מבוגרים המתמודדים עם מחלה ומסייעים באי רצון לשלטון.

חמישה סרטים תיעודיים ישראליים

חמישה מהסרטים הישראליים שישתתפו בתחרות התיעודית עוסקים במאבקים חברתיים ופוליטיים עכשוויים. "מתחם חסן ערפה" של יואב גורפינקל עוקב אחר מאבקים של תושבי מתחם חסן ערפה, מובלעת מוזנחת בתל אביב הנמצאת בתהליך הריסה לטובת בנייתם של מגדלי יוקרה.

"מאה אחוז" של יעל קיפר ורונון זרצקי מתעד את החיים בכפר הערבי-דרוזי בית-ג'אן, שרשם מספר שיא של זכאים לבגרות (100%). אולם גם נתון זה אינו מבטיח להם עתיד.

"לא מוכר", סרטה של אנה אוליקר, מתמקד בצעיר ערבי-בדואי המנסה לשכנע את תושבי הכפר ביר-הדאג' שבנגב להסכים לתכנית ממשלתית שתסדיר את מעמד ישובם הבלתי-מוכר. "גבול הכאב" של רות ולק מגולל את סיפורם של חולים פלסטינים הזקוקים לטיפול מורכב, והמוצאים עצמם נאבקים מול המערכת הביורוקרטית המסועפת של הכיבוש. זו דורשת השגת אישורים ביטחוניים ורפואיים לשם טיפול בבית החולים הישראלי.

"המתים של יפו" הוא סרט עלילתי ישראלי חדש בבימויו של רם לוי. שלושה ילדים מגיעים אל ביתם של ריטה וג'ורג' ביפו. הם הוברחו מביתם שבגדה המערבית לאחר שאמם מתה ולאחר שעל אביהם נגזר מאסר עולם. ג'ורג' מבוהל. הוא חושש שאם הילדים יתגלו, ייהרסו החנות שלו וחיי משפחתו. ריטה חושבת שהגעתם תעניק לחייה משמעות.

ג'רי, במאי אנגלי, מצלם באותה העת ביפו סרט שעלילתו מתרחשת בתקופת המנדט. סרטו מספר על הוריו, ששירתו בעיר בצבא הבריטי. ג'ורג' מוזמן לשחק בסרט. כששני הסיפורים משתלבים זה בזה, פורצת סערה. יוסף אבו-ורדה מגלם את הדמות הראשית בסרטו החדש של לוי, מהבמאים הוותיקים והמוערכים בקולנוע הישראלי. הסרט נעשה לפי תסריט של המחזאי המנוח גלעד עברון והסופר עלא חליחל.

ועוד סרט בונט

הסרט "קפיטל במאה ה-21" הוא קופרודוקציה צרפתית-ניו זילנדית. זה עיבוד קולנועי עוצמתי לאחד הספרים המשפיעים בדורנו, "הקפיטל במאה ה-21" מאת הכלכלן הצרפתי תומא פיקטי. הסרט הוא מסע פוקח עיניים על עושר וכוח, השומט את הקרקע מתחת להנחה המקובלת שלפיה צבירת הון צועדת יד ביד עם קדמה חברתית. הבמאי ג'סטין פמברטון עוסק בפערים החברתיים בקפיטליזם המאוחר. לשם כך הוא מזמין את הצופים למסע בזמן – החל במהפכה הצרפתית, דרך מלחמות העולם ותמורות גלובליות אחרות, ועד לאימוץ טכנולוגיות חדשות בימינו.

מתוך "הסנוניות של קאבול", סרט אנימציה שיוקרן בפסטיבל

10 סרטים מומלצים בפסטיבל ירושלים

פסטיבל הקולנוע ירושלים יתניע את מהדורת 2019 שלו ביום חמישי השבוע (25 ביולי), בהקרנה חגיגית של הזוכה הטרי בפסטיבל קאן, הסרט "פרזיטים" הדרום-קוריאני.

לאחר מכן, צפויים עוד עשרה ימים של סרטים מישראל ומרחבי העולם. כמה מהסרטים כבר הוקרנו באופן מסחרי ברחבי הארץ, אבל מבחינת רובם המכריע – ההקרנה בירושלים תהא בודדת בישראל. זו הזדמנות אחת ויחידה לצפות בהם על המסך הגדול. מערכת "זו הדרך" בחרה בעשרת הסרטים המומלצים שלה.

"פרזיטים", הסרט שיפתח את הפסטיבל מאת הבמאי בונג ג'ון-הו, ושיופץ מסחרית בארץ החל ב-15 באוגוסט, הוא סאטירה מושחזת על החברה הקפיטליסטית הדרום-קוריאנית האכזרית. הסרט משלב אלמנטים של מותחן אימה גרוטסקי עם דרמה מלנכולית. הוא מגולל סיפורה של משפחה ענייה, שכל אחד מבניה מסתנן בתורו לאחוזתה של משפחה עשירה. הבמאי משתמש בתסריט עתיר התפניות כדי לדבר על עולם שבו יש גבולות ברורים בין "הם" לבין "אנחנו": אלה שיש להם כסף, לעומת אלה שאין להם.

"האימהות שלנו" זכה באחד הפרסים החשובים ביותר של פסטיבל קאן האחרון, פרס מצלמת הזהב. הפרס מוענק ליוצר או ליוצרת שהגיעו לפסטיבל עם סרטם הראשון. הבמאי סיוזר דיאז יצר דרמה שבמרכזה כאב גדול: צעיר העובד במכון הפתולוגי של גוואטמלה מתפתה לחקור את מיקומו של קבר אחים. קבורים שם קורבנות פשעי המלחמה שביצעו הצבא וכנופיות המוות, ששירתו את השלטון הפרו-אמריקאי בעת מלחמת האזרחים שהתרחשה במדינה בשנות ה-80. זאת לאחר שהוא משוכנע כי המקום יעזור לו לפענח את המסתורין סביב מות אביו. הסרט מצליח לגעת בכאבם של מיליוני אזרחים ברחבי אמריקה הלטינית ובגורלם של "הנעדרים".

הסרט "רעידות" מאת חאירו בוסטמנטה, שאף הוא מגיע מגוואטמלה, משלב גם בין האישי ללאומי. הסרט עוסק בצעיר דתי אדוק, שמשפחתו מסרבת לקבל את נטיותיו המיניות

פשעי הריסות בצור באהר

הילה דיין, ד"ר יאלי השש והדוקטורנטית מנאל שלבי. שלבי מתחה ביקורת קשה על מצבם של האקדמאים הערבים בישראל. "למרות מספר גדל של סטודנטים ערבים הלומדים במוסדות להשכלה גבוהה, ובייחוד הגידול המרשים במספר המסיימים תואר שלישי, אין ממש שינוי בדפוס קליטתם של אנשי סגל הוראה ערבים באוניברסיטאות ובמכללות", אמרה. ד"ר השש מתחה ביקורת קשה על האפליה כלפי נשים ומזרחים באקדמיה הישראלית. "ההכרזות של הבכירים במערכת האקדמית מזכירות לא אחת את הבטחות הקפיטליזם והציונות: 'נאורות וקידמה'. אבל מאחורי רטוריקה זו מסתתרת פרקטיקה עגומה של ניצול, הדרה ואפליה". השש תקפה את אנשי הסגל הבכיר באוניברסיטאות: "הם חלק מהמערכת, אך מציגים את עצמם כקורבנותיה. הם מחליטים מי ייכנס ומי לא ייכנס לסגל ההוראה ותוך כדי שומרים על 'טוהר הגזע'. מעל הבמות הציבוריות הם נואמים גאומים רדיקליים, אך בביתם האקדמי מתנהגים כמו אחרוני השמרנים".

מאות שוטרים, שוטרי מג"ב וחיילים החלו השבוע (22.7) בהריסה של 13 מבנים בשכונת ואדי אל-חומוס בירושלים המזרחית. שכונת ואדי אל-חומוס שוכנת בפאתי הכפר צור באהר שבדרום-מזרח ירושלים. בניגוד לשאר חלקי הכפר, היא ממוקמת מחוץ לתחום המוניציפאלי של העיר ירושלים, בשטחי הגדה המערבית. השכונה ברובה מוגדרת כשטח A, כלומר בניהול ובאחריות ביטחונית של הרשות הפלסטינית. למרות זאת, הורה משרד הביטחון להרוס כ-70 דירות בשכונה, בטענה כי הן קרובות מדי לגדר ההפרדה ולכן "מהוות סיכון ביטחוני". שופטי בג"ץ דחו בקשה לדחות את מועד ההריסה, לאחר שאישרו במאי האחרון את עצם ההריסה.

ח"כ עאידה תומא-סלימאן (חד"ש) מסרה: "עשרות משפחות ייזרקו לרחוב עקב פסיקת בג"ץ. זה אות קלון על בג"ץ שמכשיר את מדיניות הסיפוח ופשעי המלחמה של ממשלת הימין. כך נראית 'תכנית המאה' בשטח". חברה לסיעה, ח"כ עופר כסיף, סייר במקום והוסיף: "בל נטעה, לא בביטחון מדובר אלא בהשפלה שמטרתה הסופית אחת: גירוש הפלסטינים מאדמותיהם וייחודן. זה פשע גזעני מצמרר".

האסיפה השנתית של ארגון אקדמיה לשוויון

המאבק באפליה במוסדות האקדמיים כלפי נשים, מזרחים וערבים – עמד במרכז האסיפה השנתית הרביעית של אקדמיה לשוויון. זו נערכה בשבוע שעבר (18.7) בבת ים. כשישים מפעילי ההתארגנות של המרצות והמרצים מן השמאל באוניברסיטאות ובמכללות התכנסו בבית הסופר שלום אש כדי לדון במצבה של ההשכלה הגבוהה בישראל ובהתפתחות התנועה. לפי דיווח שמסר ד"ר מתן קמינר, מיוזמי ההתארגנות, גדל מספר החברים בארגון מדי שנה וכעת רשומים בו יותר מ-500 אנשי הוראה.

האירוע, שהחל בשעות אחה"צ והסתיים בשעות הלילה, נפתח בשיחה על אפליה בהשכלה הגבוהה בהשתתפות ד"ר

המפלגה הקומוניסטית הישראלית (מק"י)

משתתפת בצער החבר אמג'ד שביטה ומשפחתו
על מותה של אחותו
חנאן שביטה בשארה

החזית הדמוקרטית לשלום ולשוויון (חד"ש)

מברכת את העיתונאי והסופר עודה בשאראת ובני ביתו לרגל נישואי בנו ח'אלד עם בחירת לבו ג'ני

סניף תל אביב של המפלגה

הקומוניסטית הישראלית (מק"י)

מרקסיזם במאה ה-21: המשבר הסביבתי

והכלכלי בהשתתפות ד"ר אפרים דויד

יום ד', 31 ביולי, 20:00, אחד העם 70, ת"א

מועדון קולנוע בגדה השמאלית

אישה רואה הרבה דברים - מאירה אשר

2006, קנדה (אנגלית; כתוביות באנגלית)

מוצ"ש, 27 ביולי, 20:00, אחד העם 70, ת"א

ערב שירה בגדה השמאלית

ישתתפו: רוני בהט, יותם גפני, ליסה גרין, הדר חבני,

מי יזהר, דנה לין, גל נתן, ג'ודי עדיני וחבצלת שפירא

יום ב', 29 ביולי, 20:00, אחד העם 70, ת"א

ערב מלחינים צעירים

השמעת בכורה של יצירות מלחינים צעירים,

בהדרכת אביה קופלמן. ישתתפו: מיתם גוברין, יובל

שם טוב, דניאל גולדשטיין, גוסטבו סה, ליאור בלחנס

יום א', 28 ביולי, 20:00, אחד העם 70, ת"א